

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. Горна О., 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Емануел В. Вардаров

при участието на секретаря Мариянка Г. Къцаркова
като разгледа докладваното от Емануел В. Вардаров Гражданско дело № 20214120101950 по описа за 2021 година

Обективно съединени искове по чл.432 ввр. чл.429 ал.3 от КЗ ввр. чл.52 от ЗЗД ввр. чл.45 от ЗЗД и по чл.497 ввр. чл.496 от КЗ и чл.380 от КЗ ввр. чл.429 ал.3 от КЗ ввр. чл.86 ввр. чл.84 от ЗЗД.

Ищецът ИЛК. Т. ИЛ. (чрез адв.М.М. от САК) твърди в исковата си молба, че на 14.10.2019г., около 9h20min. в гр.Г.О. на ул.,Панайот Цвиков“№3, предприел пресичане на пътното платно. Изведнъж бил ударен от лек автомобил,„Ровер 216 Витес“ с ДК№****. В резултат от удара се строполил на земята и изпитал силна и остра болка в областта на главата и тялото. На мястото на инцидента пристигнали екипи на спешна помощ и пътна полиция. Бил съставен Констативен протокол№216/14.10.2019г. за ПТП с пострадали лица. Водач и собственик на автомобила е Н. ИВ. П., като към момента на ПТП автомобилът имал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“АД, обективирана в полица№BG/30/119000075430, със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г. Било установено, че вина за ПТП носи водачът на лек автомобил,„Ровер“, тъй като при движение с несъобразена скорост спрямо атмосферните условия/насрещно слънцестоене/, не виждал движещия се пешеходец и го блъска. На виновния водач е съставен АУАН№GA36035/14.10.2018г. Твърди се, че в резултат на ПТП от 14.10.2019г., ищецът претърпял множество физически травми. Видно от Епикриза, издадена от МБАЛ „Св. Иван Рилски Горна О.“ЕООД, имал престой в болничното заведение от 14.10.2019г. до 14.10.2019г. с окончателната диагноза „, S01.0 Открита рана по окосмената част на главата“. Според съдебно-медицинско удостоверение№Г-158/16.10.2019г., се установява: разкъсно-контузна рана на главата/обработена хирургично с наложен шев/, охлузни рани по гърба на пръстите на дясна китка, охлузна рана на десен лакът, охлузване по дясно рамо, охлузване с кръвонасядане по дясно стъпало, болезнени движения в десен лакът, рамо и дясно ходило, болки в гръдния кош при натиск, движение и дишане. Телесните увреждания причинили

временно разстройство на здравето на ищеца - неопасно за живота. Видно от Амбулаторен лист №001733/16.10.2019г. ищецът е с поставена основна диагноза: „Контузия на раменния пояс и мишницата“. Видно от Амбулаторен лист №002230/25.10.2019г., ищецът е поставена основна диагноза: „S O 1.0 Открита рана по окосмената част от главата“. Видно от Амбулаторен лист №002439/29.11.2019г., ищецът е с поставена основна диагноза: „Мозъчно сътресение“. В Болничен лист №Е20198953674/30.10.2019г., има поставена диагноза: „Открита рана по окосмената част от главата“. Счита, че процесните травми се отразили изключително тежко върху физическото му състояние. Изпитвал силни болки в областта на главата, врата и крайниците. Често губел концентрация и изпитвал непрекъсната умора и остра болка, което се отразявало и на работните му задължения. Силната светлина и шумове го дразнели. След инцидента не можел да обслужва бита си и бил принуден да остава на легло през по-голяма част от деня. Не можел да чете книги и да ползва мобилен телефон и телевизор. Почувствал основателен страх за живота си. Близките му изживели негативни емоции и се притеснявали за здравословното му състояние. Принудени били да се грижат за ищеца в домашни условия. Ищецът претърпял и имуществени вреди, свързани с разходи за лечението ми, като заплатил суми както следва: -по фактура №1011/29.11.2019г. - 30.00лв.; -по фискален бон от 16.10.2019г. - 50.00лв. – общо 80.00лв. На 01.06.2020г. депозирал до ответното дружество Претенция с вх. №1730/01.06.2020г., с която поканил „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД 15-дневен срок, считано от момента на депозиране на претенцията, да му заплати общо сума в размер на 30080.00лв. (30000.00лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди; 80.00лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди). Твърди се, че застрахователното дружество въобще не изпратило отговор. Съгласно КЗ, застрахователят по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ покрива отговорността на застрахования за причинените на трети лица вреди вследствие на притежаването или използването на моторно превозно средство, включително: неимуществените и имуществените вреди вследствие на телесно увреждане или смърт, както и разумно направените разходи във връзка с предявяването на претенция, включително съдебните разноски, присъдени в тежест на застрахованото лице. Ноторно известно било, че претърпените болки и страдания нямат материален единен еквивалент за пострадалия, но следва да се има предвид, че в настоящото производство целта ми е да търся от съда справедливо репарирание на реално претърпените болки и страдания на човек, претърпял травми вследствие на ПТП по вина на водач, нарушил правилата за движение по пътищата. Неимуществените вреди, настъпили от непозволено увреждане, съществуват обективно, а от своя страна справедливостта е само критерий за определяне на техния реален размер. Предявени са обективно съединени иски по чл.432 ввр. чл.429 ал.1 от КЗ и чл.429 ал.2 от КЗ ввр. чл.86 от ЗЗД и чл.84 ал.3 от ЗЗД, за: сумата 10000.00лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, в резултат на ПТП от 14.10.2019г., от Н. ИВ. П. – виновен водач на лек автомобил „Ровер 216 Витес“ с ДК №****, който риск е покрит със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, обективизирана в полица №BG/30/119000075430 със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба - 20.10.2021г до окончателното и изплащане.; сумата 1150.00лв., представляваща мораторна лихва за забава върху сумата 10000.00лв. за периода: 02.09.2020г.-20.10.2021г.; сумата 80.00лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разходи за лечението, в резултат на ПТП от 14.10.2019г., от Н. ИВ. П. – виновен водач на лек автомобил „Ровер 216 Витес“

с ДК№****, който риск е покрит със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, обективирана в полица №BG/30/119000075430 със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба - 20.10.2021г до окончателното и изплащане. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД (чрез юрисконсулт АН. СЛ.) оспорва предявените искове като неоснователни. Оспорва всички твърдения в исковата молба по основанията на предявената претенция за неимуществени вреди. Оспорва твърденията, че процесното произшествие е настъпило единствено по причина от действията на водача Н.П. при управлението на МПС, а също и оспорва твърденията за механизъм на процесното произшествие, че същият се осъществил само поради нарушение на правилата за движение от страна на водача П.. Счита, че произшествието от 14.10.2019г. било настъпило в причинна връзка от поведението на ищеца-пешеходец И., поради извършено нарушение на чл.113 ал.1 т.1, т.2 от ЗДвП, съгласно които пешеходците преди да навлязат на платното за движение, трябва да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства и да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение. Ищецът И. като пешеходец е нарушил и задължението си по чл.114 ал.1 от ЗДвП, съгласно която на пешеходците е забранено да навлизат внезапно на платното за движение и да пресичат при ограничена видимост, а също и разпоредбите на чл.108 ал.1 от ЗДвП, съгласно които пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банкета на пътното платно. Твърди, че ищецът И. се движил по платното за движение в нарушение на горесцитираните норми и предприел внезапно пресичане без да се съобрази с приближаващия се автомобил, при намалена видимост (настречно слънце), като сам поставил водача на МПС в невъзможност да го види и да реагира своевременно на внезапно появилата се опасност. Така, ищецът-пешеходец създал предпоставките за настъпване на ПТП и станал в равна степен на поведението на водача, причина за осъществяването му. Алтернативно прави възражение за съпричиняване от страна на ИЛК. Т. ИЛ.. Оспорва твърденията, че поради осъщественото ПТП, за ищеца ИЛК. Т. ИЛ. били настъпили описаните телесни травми и здравословни състояния. След ПТП ищецът бил транспортиран от екип на Център по СПМ до Спешно отделение на МБАЛ „Св.Иван Рилски“ ЕООД гр.Г.О. и след преглед, изследвания и обработка на раната на главата, същият бил освободен за домашно лечение без оплаквания и без риск за здравето. Според епикризата от 14.10.2019г. И. не бил губил съзнание, нямал болки в гръдния кош при палпация, както и в корема, няма данни за фрактури. Ищецът било получил: разкъсно-контузна рана в дясно темпоро-париетална област около 3 см, умерено кървяща; охлузни рани по пръстите на дясната ръка и десния лакът. Твърди, че основната диагноза в амбулаторен лист №002439/29.11.2019г. 21:00 часа - мозъчно сътресение, нямала нищо общо с ПТП настъпило на 14.10.2019г. (месец и половина преди конкретния преглед). Ищецът не се бил оплаквал от подобна симптоматика на предходните прегледи от 16.10.2019г. и 25.10.2019г. Мозъчното сътресение на ищеца към 29.11.2019г. е в резултат на друго събитие или самоувреждане. Възстановяването при ищеца продължило около 15 дни, като се оспорват твърденията, че получените травматични увреждания са причинили на ищеца множество болки и страдания за непосочен период от време, че не може да се обслужва самостоятелно и е в тежест на свои близки, че се чувствал изключително неспокоен, тревожен и напрегнат. Оспорва твърденията за настъпили в причинно-следствена връзка с механизма на транспортния инцидент неимуществени вреди, за техния интензитет и проявление. Оспорва претенцията за неимуществени

вреди и по размер. Оспорва размера на предявения по чл.432 ал.1 от КЗ иск за неимуществени вреди, като считам същия за изключително завишен, недължим и заявен в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД. Исковата сума, претендирана за обезвреда на неимуществени вреди била недължима и поради съпричиняване на ищеца за настъпване на сочения вредоносен резултат, поради което следва да бъде приложена разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД. Оспорва изцяло иска за присъждане на лихва по претенцията за неимуществени вреди - като неоснователен. Възразява срещу искането за присъждане в полза на ищеца на направени по делото разноски, в случай, че е заявено искане за освобождаване от заплащане на държавна такса за производството и от разноски, и в случай, че това искане бъде уважено. Възразява срещу искането за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищеца с аргумент от чл.78 ал.1 от ГПК, като оспорва и размера на претендирания адвокатския хонорар като прекомерен в случай, че надвишава минималните размери съгласно Наредба№1/2004г. на ВАС. Претендира съдебно-деловодни разноски, както и юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като събра необходимите доказателства за изясняване на делото от фактическа и правна страна и преценявайки ги в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на ГПК, приема за установено следното:

На 14.10.2019г., около 09 h20min. в гр.Г.О. на ул.,„Панайот Цвиков“№3, ИЛК. Т. ИЛ. предприел пресичане на пътното платно. Изведнъж бил ударен от лек автомобил„Ровер 216 Витес“ с ДК№****. В резултат от удара се строполил на земята и изпитал силна и остра болка в областта на главата и тялото. На мястото на инцидента пристигнали екипи на спешна помощ и пътна полиция.

С Констативен протокол№216/14.10.2019г. за ПТП с пострадали лица било документирано ПТП, като е посочено, че в резултат на ПТП е пострадал пешеходеца ИЛК. Т. ИЛ. с данни за контузно-разкъсна рана на главата и настанен за лечение в НХО на МБАЛ „Св. Иван Рилски Горна О.“ЕООД. Било установено, че вина за ПТП носи водачът на лек автомобил„Ровер“, тъй като при движение с несъобразена скорост спрямо атмосферните условия/насрещно слънцестоеене/, не виждал движещия се пешеходец и го блъска. На виновния водач Н. ИВ. П. бил съставен АУАН№GA36035/14.10.2019г.

От страна на ВПД Началник Сектор към ОДМВР В.Търново – РУМВР Г.О. било издадено Наказателно постановление№19-0268-001656/22.10.2019г., с което на Н. ИВ. П., на основание чл.53 от ЗАНН и по чл.179 ал.2 пр.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200.00лв. за виновно нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП - водачът не избира скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, с условията на видимост, интензивността на движение и др.обстоятелства, за да спре пред предвидимо препятствие или създадена, опасност за движението и предизвиква ПТП.

Водач и собственик на автомобила е Н. ИВ. П., като към момента на ПТП автомобилът имал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със "Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“АД, обективирана в полица№BG/30/119000075430, със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г.

Видно от Епикриза, издадена от МБАЛ „Св. Иван Рилски Горна О.“ЕООД, имал престой в болничното заведение от 14.10.2019г. до 14.10.2019г. с окончателната диагноза „, S01.0 Открита рана по окосмената част на главата“. Според съдебно-медицинско удостоверение№Г-158/16.10.2019г., се установява: разкъсно-контузна рана на главата/обработена хирургично с

наложен шев/, охлузни рани по гърба на пръстите на дясна китка, охлузна рана на десен лакът, охлузване по дясно рамо, охлузване с кръвонасядане по дясно стъпало, болезнени движения в десен лакът, рамо и дясно ходило, болки в гръдния кош при натиск, движение и дишане. Телесните увреждания причинили временно разстройство на здравето на ищеца - неопасно за живота. Видно от Амбулаторен лист №001733/16.10.2019г. ищецът е с поставена основна диагноза: „Контузия на раменния пояс и мишницата“. Видно от Амбулаторен лист №002230/25.10.2019г., ищецът е поставена основна диагноза: „SO 1.0 Открита рана по окосмената част от главата“. Видно от Амбулаторен лист №002439/29.11.2019г., ищецът е с поставена основна диагноза: „Мозъчно сътресение“. В Болничен лист №Е20198953674/30.10.2019г., има поставена диагноза: „Открита рана по окосмената част от главата“.

На 01.06.2020г. ИЛК. Т. ИЛ. депозирал до ответното дружество Претенция с вх. №1730/01.06.2020г., с която поканил „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД 15-дневен срок, считано от момента на депозиране на претенцията, да му заплати общо сума в размер на 30080.00лв.(30000.00лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди; 80.00лв. - обезщетение за претърпени имуществени вреди).

По делото е приета и изслушана съдебна-автотехническа експертиза. Според вещото лице като основна причина за настъпването на процесното ПТП се явява движението на автомобила, в района на произшествието, с несъобразена за този конкретен пътен участък скорост. Изразява се предположение, че водачът на МПС е управлявал с отвлечено внимание, търсейки място за паркиране и не е възприел движещия се по неговата посока пешеходец като потенциална опасност. Според вещото лице друга причина за реализирането на ПТП е и пресичането на конкретното място, където бил настъпил ударът, без пешеходецът да се огледа и възприеме посоката на движение на автомобила. Контактният пътен участък, в който се е реализирало процесното ПТП, представлява отсечка от ул.“Панайот Цвиков“(източната му крайна част), като същата завършва своята дължина без изход към друга улица. Тази част от улицата не се ползвал за движение по причина, че улицата завършва без изход. При направения оглед от вещото лице на мястото, където се е реализирало процесното ПТП, се установило, че то представлява обособено място за паркиране на МПС и тротоарите се използват за търговски цели от магазини и офиси намиращи се на същата улица, като пешеходците се движат по платното за движение до кръстовището с ул.“Хан Крум“. Не се установила пътна маркировка(хоризонтална и вертикална), както и наличието на пътни знаци, които да имат действие в тази отсечка. Според данните от делото процесното ПТП било реализирано, около 09h20min. в светлата част на денонощието, при слънчево време, като лекият автомобил се е движил по посока от запад към изток/към центъра на гр.Г.О./ по свободната част за движение от платното на ул.“П.Цвиков“, а в това време пешеходецът се е движил в лявата част на платното за движение на ул.“П.Цвиков“, по посока към центъра на гр.Г.О., достигайки до ул.“П.Цвиков“ №3, пешеходецът предприема косо, вдясно пресичане на платното за движение, като вероятно целта му е била да премине през пешеходния тунел. Експертизата не може да определи точното място на удара освен това че ПТП е реализирано на паркинга до жил.сграда на ул.“П.Цвиков“ №3(протокол за оглед от разследващ полицаи). Пешеходецът И. се движил в лявата част на платното за движение на ул.“П.Цвиков“ и достигайки малко преди тунела, с цел да продължи движението си към центъра, предприел косо пресичане, вдясно на посоката на неговата траектория на движение, към местоположението на пешеходния тунел. Според вещото лице средната скорост при спокоен ход на пешеходецът е около 5.3км/h(около 1.5m/s). Пешеходецът е имал видимост в източна посока от около 10-15м. до края на улицата в източна посока и от

началото на пешеходния тунел. По време на своето движение към центъра на гр.Г.О., в лявата част на платното за движение на ул.“П.Цвиков“ пешеходецът не е имал пряка видимост към лекия автомобил, тъй като същия се е движил от към гърба му. Според вещото лице, от техническа гледна точка, пешеходецът И., малко преди предприемането на маневрата(косо пресичане вдясно към тунела), е трябвало да се увери, че няма движение от към гърба му и чак след, като се увери, че тази маневра ще протече безопасно, да я предприеме. Вещото лице приема, че скоростта на движение на автомобила непосредствено преди удара е около 15km/h(около 4.2m/s). Няма данни автомобилът да е оставил спирачни следи преди удара с пешеходеца. При липса в протокол за оглед от разследващ полицай на МВР, фиксация по размери на мястото на удара, вещото лице изразява становище, че водачът на автомобила е реагирал на опасността в момента на настъпването на удара с пешеходеца.

Според заключението на вещото лице по допуснатата съдебна медицинска експертиза в резултат на претърпяно ПТП на 14.10.2019г. пострадалият ИЛК. Т. ИЛ.(пешеходец), ударен от лек автомобил отзад и вдясно получил следните травматични увреждания: -разкъсно-контузна рана на окосмената част на главата - дясна темпоропариетална област с размер 4см заздравяла първично; -охлузни рани по гърба на пръстите на дясната длан; -охлузна рана на десния лакът отзад 3х4см; -охлузване и натъртване на дясно рамо странично 5х6см; -охлузване и хематом на дясно стъпало странично 5х6см; -контузия на раменния пояс и мишницата; травма на периферните нерви на шията; наличие на ретроградна амнезия; -цефалей; -вертебрален синдром в шийната област с ограничен обем на движение; -мозъчно сътресение(доказано впоследствие) - лека степен, придружено с цефалей, нестабилна походка, световъртеж, ретроградна амнезия. Към момента на прегледа се установила палпаторна болка на дясна раменна става, данни за хронична увреда на ротаторния маншон, болка в поясната област, ирадираща повече към десния крак. Лечението, проведено от пострадалия е започнато от Хирургично отделение на МБАЛ„Св. Иван Рилски“ и продължено от специалист ортопед и специалист неврохирург в МЦ„Невромедикус“ гр.В.Търново.

Според вещото лице лечението отговаря на правилата за добра медицинска практика, касаещи посочените травматични увреждания. На пострадалия били причинени болка, страдание и затруднения в движението на десен горен крайник, шията и дясно стъпало за срок 30-45дни. Субективните оплаквания(болка, световъртеж) били продължили като висок интензитет до 60-65дни, а впоследствие – намалели. При извършване на прегледа(01.03.2022г.) се установили леко изразени промени основно в движението на дясното рамо. Пострадалият съобщил и за наличие на паник-атаки(особено при движение и пресичане на пътното платно). Според вещото лице посочените травматични увреждания може да са получени по време, място и начин, съобщени от пострадалия, а именно при удар от лек автомобил в задната и дясната част на тялото и последвало падане върху тъпа твърда повърхност - асфалтова грава повърхност. Срокът за пълното възстановяване обективно бил 60-75дни. Субективните оплаквания персистирали и понастоящем, проявявайки се в периодично главоболие и болки в дясното рамо(след физическо претоварване). Налице било пълно възстановяване на засегнатите стави и органи, като няма функционално увреждане на същите, а също и данни за ексцес. Според вещото лице „мозъчното сътресение“ е вид увреда на мозъка, предизвикана след директна или индиректна травма на главата от различни травматични агенти. Симптомите на „мозъчното сътресение“ са разнообразни, варирали от леко изразено главоболие и замаяност и можело да се проявят и до големи припадъци и изпадане в коматозно състояние. Обективното състояние на пострадалия(разкъсно-контузна рана на калварията, получена след травма на главата след падането върху асфалта) давало основания за

претърпяна контузия на главата, която се придружавала винаги от мозъчно сътресение. Пострадалият съобщавал за периодични болки в шията, дясното рамо и главата, които се проявявали при физическо или психическо претоварване. Съдът кредитира заключението на вещото лице като обосновано и компетентно. Същото не е оспорено от страните.

От двете страни са ангажирани гласни доказателства. Св.М. С.И.а(съпруга на ищеца) си спомня, че през м.октомври.2019г. съпругът и бил блъснат от автомобил. Той паднал на страни и си ударил главата(по главата имало шевове) лакътя, рамото, дясната китка и ходилото. Въобще, дясната му част на тялото много пострадала. Ищецът и се обадил от болницата. Оставили го да лежи в болницата. На следващия ден го изписали. Като се прибрал, ищецът само лежал и не можел да гледа телевизия. Главата и охлузванията продължавали да го болят. Притеснявал се, че не може да работи. Тръгнали по доктори, като било установено мозъчно сътресение. Главата му била шита. Болели го коляното и ходилото. Китката също го боляла, тъй като била натъртена. На дясната ръка и досега си имало следи от травмата. Останала болката в рамото на ищеца. Възстановяването продължило около шест месеца, като след инцидента И. отслабнал и продължавал да изпитва страх, особено при пресичане на улица. Св.Николай Ив.П.(участник в ПТП през 2019г.) твърди, че в дена на ПТП-то времето било слънчево, а слънцето - ниско. Пътувал посока ГОРС, като улицата покрай офиса на Еконт е еднопосочна. Движел се със скорост 30-40km/h. Разминал се с две коли, бил заслепен(тъкмо влизал в сянка на съседния блок). В това време бутнал пешеходеца И. с предната дясна част на колата. Опитал се да спре, но го ударил. Ищецът се облегнал на капака на колата и след това се свлякъл на земята. Тогава свидетелят видял, че И.И. има някакво натъртване по главата. Това беше по средата на площадчето и когато той седна пред колата, аз слязох и се извиних. Опитал се да го вдигне, той не станал. И. бил адекватен, станал до колата и пак седнал на земята. Свидателят му предложил до Бърза помощ, но И. отказал. Продължил да седи пред колата. Ищецът извикал полицаите. Малко по-късно дошла и линейка. Линейката транспортирала И. в болницата за изследвания. Свидателят подписал констативния протокол и АУАН(не направил възражение, тъй като според свидетеля „имал някаква вина...“). Твърди, че на мястото на ПТП-то нямало пешеходна пътека, имало тротоари. Съдът, съобразявайки разпоредбата на чл.172 от ГПК(по отношение показанията на св.М. С.И.а), кредитира свидетелските показания и им дава вяра, които са плод на непосредствени впечатления.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Отговорността на застрахователя в хипотезата на чл.432 от КЗ, при застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е функционална на деликтната отговорност, т.е. тя е налице дотолкова, доколкото е налице отговорността на деликвента, но и дотолкова, доколкото накърненото право на обезвреда на причинени вреди не е защитено с иск по чл.45 от ЗЗД против деликвента. Осигурената от закона алтернативна защита на това право - с иск по чл.45 от ЗЗД или с иск по чл.432 от КЗ, е предоставена на избор по волята на увредения, но защитеното му право и с двата иска е само едно - на обезвреда за причинени от деликвента вреди. В случая ищецът е избрал защита на накърнените му права чрез прекия иск против застрахователя по чл.432 ал.1 от КЗ. Съобразно чл.432 ал.1 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл.380 от КЗ.

Разпоредбата на чл.498 ал.3 от КЗ предвижда, че увреденото лице може да предяви претенцията си за осъждане на застрахователя да плати застрахователно обезщетение само ако

застрахователят не е платил в срока по чл.496 от КЗ, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение. Следователно правото на ищеца да предяви иск пред съда възниква само ако преди това ищецът е предявил претенцията си пред застрахователя, но той: 1. не е платил в тримесечен срок; 2. отказал е да плати; 3. предложил е или е изплатил обезщетение, но ищецът не е съгласен с размера му. Нормата определя допустимостта на иска, т.е. това е процесуална предпоставка за допустимост на иска, от категорията на абсолютните, за които съдът е длъжен да следи служебно и в този смисъл нормата е императивна. Провеждането на уредената в разпоредбата на чл.380 от КЗ процедура, предвиждаща задължение на лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция, към която норма чл.498 ал.3 от КЗ препраща, е абсолютна процесуална предпоставка за упражняването на правото на иск, т.е. за допустимост на прекия иск за заплащане на обезщетение за вреди. По делото е установено, че преди подаване на исковата молба ищецът е отправил към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл.380 от КЗ. В този смисъл, съдът намира, че уреденото в КЗ производство по искане за плащане на застрахователно обезщетение пред застрахователя е изчерпано като възможност за извънсъдебно уреждане на спора в срока по чл.498 от КЗ и за ищеца се открива възможност да предяви претенциите си пред съда. С оглед изложеното, предявените искове са допустими.

По силата на договора за застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят покрива отговорността на застрахованите лица за причинените от тях имуществени или неимуществени вреди на трети лица, ако те са настъпили във връзка с притежаването и използването на МПС. За основателността на предявения иск по делото следва да бъде доказано кумулативното наличие на следните предпоставки: вреди, които стоят в причинна връзка с осъществено застрахователно събитие, наличие на застрахователен договор, по който застрахован е причинителя на вредата. Основен елемент на непозволеното увреждане е вредата. Вредата подлежи винаги на репарирание, когато е в причинна връзка с противоправно и виновно деяние (да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител спрямо увредения за обезщетяване на причинените вреди. Самият институт на непозволеното увреждане включва в своя фактически състав следните елементи: деяние/действие или бездействие/, вреда, противоправност на деянието, причинна връзка и вина). Отговорността на застрахователя при деликт е гаранционно-обезпечителна и се определя от предмета на имущественото застраховане. В съответствие с правилото на чл.154 ал.1 от ГПК за разпределение на доказателствената тежест в процеса, в тежест на ищеца е да установи, в условията на пълно и главно доказване, противоправното действие на водача на лекия автомобил, причинените му от ПТП болки и страдания, както и връзката между тях. В тежест на ответника е да докаже твърдението си за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, както и правоизключващи/правопогасяващи възражения чрез допустимите от закона доказателствени средства.

Нормата на чл.432 ал.1 от КЗ сочи, че увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя и за основателността на иска е необходимо доказване на следните предпоставки: 1/валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между застрахователя-ответник и лицето, отговорно за причинените вреди при ПТП; 2/отговорност на прекия причинител по чл.45 от ЗЗД при следния фактически състав: деяние, вреда на ищеца, причинна връзка, противоправност и

вина. В случая са налице всички визирани предпоставки на иска по чл.432 ал.1 от КЗ. Поведението на застрахования от ответника водач на МПС е довело до настъпване на ПТП. Механизмът, времето и мястото на настъпване на ПТП се установява както от представените по делото писмени доказателства, заключението на вещото лице, така и от свидетелските показания. В резултат ПТП, причинено по вина на водача на лекия автомобил, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответното дружество, ищецът е получил посочените по-горе телесни увреждания, довели до болки и страдания продължили близо месец, в случая са налице и постравматични усложнения, неотшумели напълно и до момента. Поведението на причинителя на вредата е виновно. Според чл.45 ал.2 от ЗЗД вината се предполага до доказване на противното във всички случаи на непозволено увреждане.

Констативен протокол №216/14.10.2019г. за ПТП с пострадали лица, издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му в установената форма и ред, представлява официален свидетелстващ документ (Решение №15/25.07.2014г. по т.дело №1506/2013г. ВКС). Като такъв той се ползва, не само с обвързваща формална доказателствена сила относно авторството на документа, но съгласно чл.179 от ГПК и със задължителна материална доказателствена сила, като съставлява доказателство за факта на направени пред съставителя изявления и за извършените от него и пред него действия. Такава част от протокола за ПТП съставляват и описаните вреди по отношение на ИЛК. Т. ИЛ. има данни за контузно-разкъсна рана на главата и настанен за лечение в НХО на МБАЛ „Св. Иван Рилски Горна О.“ ЕООД. С издаденото Наказателно постановление №19-0268-001656/22.10.2019г. (наказателното постановление е влязло в сила), на Н. ИВ. П. е наложено административно наказание „Глоба“, на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл.179 ал.2 пр.1 от ЗДвП за виновно нарушение на чл.20 ал.2 от ЗДвП - водачът не избира скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, с условията на видимост, интензивността на движение и др. обстоятелства, за да спре пред предвидимо препятствие или създадена, опасност за движението и предизвиква ПТП.

В разглеждания случай се установи по делото, че при настъпилото на 14.10.2019г. около 09h20min. в гр.Г.О. по посока от запад към изток/към центъра на гр.Г.О./ по свободната част за движение от платното на ул.“П.Цвиков“, ПТП застрахованият при ответника водач на лек автомобил „Ровер 216 Витес“, е нарушил правилата за движение по пътищата по чл.20 ал.2 от ЗДвП (водачът не избира оптималната скорост на движение съобразно атмосферните условия, релефа, с условията на видимост), като не е предприел своевременно спиране на автомобила, за да пропусне пешеходеца И.И., който в това време се е движил в лявата част на платното за движение на ул.“П.Цвиков“, по посока към центъра на гр.Г.О., достигайки до ул.“П.Цвиков“ №3. Непосредствено преди ПТП, пешеходецът предприел косо, вдясно пресичане на платното за движение. Последвал удар между автомобила (с предната си дясна част челно в зоната на десния фар на автомобила) и пешеходеца, с което са причинени на пешеходеца И.в различни по вид и тежест увреждания: -разкъсно-контузна рана на окосмената част на главата - дясна темпоропариетална област с размер 4см заздравяла първично; -охлузни рани по гърба на пръстите на дясната длан; -охлузна рана на десния лакът отзад 3х4см; -охлузване и натъртване на дясно рамо странично 5х6см; -охлузване и хематом на дясно стъпало странично 5х6см; -контузия на раменния пояс и мишницата; травма на периферните нерви на шията; наличие на ретроградна амнезия; -цефалей; -вертебрален синдром в шийната област с ограничен обем на движение; -мозъчно сътресение (доказано впоследствие) - лека степен, придружено с цефалей, нестабилна походка, световъртеж, ретроградна амнезия. Ищецът изпитвал е болки и страдания, неудобства от

невъзможността да се обслужва сам и стрес, довел до нарушаване на съня му и на социалните умения, поради влошеното му психично състояние. От съвкупната преценка на събраните и обсъдени допустими доказателствени средства по делото се установява по несъмнен начин, че претърпените от ищеца И. увреждания са в причинно-следствена връзка с противоправното поведение на водача на лек автомобил „Ровер 216 Витес“, извършено в противоречие с изискванията на правилата за движение по чл.20 ал.2 от ЗДвП, като виновното им причиняване от него съгласно чл.45 ал.2 от ЗЗД се предполага и тази презумпция не се опровергава в настоящото производство с обратно доказване от ответника. Предвид изложеното, съдът намира за доказано, че: -застрахователно събитие се дължи на виновното поведение на водача на застрахованото при ответника МПС; -получените травматични увреждания са в пряка причинно-следствена връзка от процесното ПТП; -същите са обусловили болки и страдания; -с оглед наличието на валидно застрахователно правоотношение между ответника и собственика на увреждащото МПС, ответникът-застраховател се задължил да отговаря за виновно причинени на трети лица вреди. Тези изводи обуславят основателност на исковата претенция. Предвид това, отговорността за причинените на ищеца неимуществени вреди следва да се поема от ответното дружество-застраховател. По силата на договора за застраховка „Гражданска отговорност“ ответникът, съгласно чл.431 ал.1 и чл.493 ал.1 от КЗ е обезпечил деликтната отговорност на водачите, причинили вреди на трети лица, при управлението на лек автомобил „Ровер 216 Витес“. Този правнорелевантен факт е безспорен между страните, а и се доказва от представените констативен протокол и справка. Претърпените от ищеца неимуществени вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични блага, не биха могли да бъдат възстановени, поради което предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя от критерия за справедливост по чл.52 от ЗЗД при отчитане вида и обема на причинените неимуществени вреди, интензивност и продължителност на претърпени болки и страдания, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото(Постановление№4/1968г. на Пленума на ВС).

При преценка по чл.52 от ЗЗД съдът преценява характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на болките, психическите и физически последици настъпили в резултат на телесните увреди. Понятието „справедливост“ не е абстрактно и според ППН№4/23.12.1968г. на ВС е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Относимо обстоятелство е и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането с цел формиране на обществено-оправдана мяра за справедливост(Решение№99/08.10.2013г. по т.дело№44/2012г. - Пт.о. ВКС; Решение№66/03.07.2012г. по т.дело№619/2011г. - Пт.о. ВКС), при определяне на паричният еквивалент на вредите. Релевантните обстоятелства, примерно посочени в ППВС№4/1968г., следва да бъдат преценени и анализирани в тяхната съвкупност(Решение№93/23.06.2011г. по т.дело№566/2010г. – Пт.о. ВКС; Решение№158/28.12.2011г. по т.дело№157/2011г. Пт.о. ВКС и др.), за да бъде размерът на обезщетението надлежно обоснован респ. справедлив. Относно вида и интензитета на понесените болки и страдания, съдът кредитира свидетелските показания, както и заключението на вещото лице по приобщената съдебно-медицинска експертиза. Макар свидетелските показания да следва да се ценят при условията на чл.172 от ГПК, в случая те кореспондират и с други доказателства по делото - представената експертиза относно вида на травматичните увреждания. В случая като обстоятелства обосноваващи размера на обезщетението

следва да се отчетат: -наличието на няколко увреждания(-разкъсно-контузна рана на окосмената част на главата - дясна темпоропариетална област с размер 4см заздравяла първично; -охлузни рани по гърба на пръстите на дясната длан; -охлузна рана на десния лакът отзад 3х4см; -охлузване и натъртване на дясно рамо странично 5х6см; -охлузване и хематом на дясно стъпало странично 5х6см; -контузия на раменния пояс и мишницата; травма на периферните нерви на шията; наличие на ретроградна амнезия; -цефалей; -вертебрален синдром в шийната област с ограничен обем на движение; -мозъчно сътресение(доказано впоследствие) - лека степен, придружено с цефалей, нестабилна походка, световъртеж, ретроградна амнезия; -възстановителен период за описаните травматични увреждания(рани и натъртвания по тялото и крайниците) продължил около 30-40дни. Срокът за пълното възстановяване обективно бил 60-75дни. При прегледа(извършен на 01.03.2022г.) пострадалият съобщил за постоянна напрегнатост при движение, като пешеходец(особено при пресичане на пътното платно), а също и настъпващи паник-атаки. Субективните оплаквания персистирали и понастоящем, проявявайки се в периодично главоболие и болки в дясното рамо(след физическо претоварване). Получените от ищеца травми в резултат на ПТП са нарушили начина му на живот. Като съобразява така събраните доказателства съдът приема, че като справедлив размер на обезщетението за неимуществени вреди сумата 5000.00лв.

Ответникът е навел възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца. Фактът на съпричиняване подлежи на самостоятелно доказване. Съпричиняването на вредоносния резултат, с оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, следва да бъдат установени конкретно със съответните доказателствени средства, в рамките на производството по разглеждане на предявения срещу застрахователя иск. Релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с проявеното от виновния за непозволеното увреждане, до вредоносния резултат. Поради това, не всяко поведение на пострадалия, действие или бездействие, дори и когато не съответства на предписаното от закона, може да бъде определено като съпричиняващо вредата по смисъла на чл.51 ал.2 от ЗЗД, а само това, чието конкретно проявление се явява пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди(Решение№169/28.02.2012г. по т.дело№762/2010г. - Пт.о. ВКС). В тази връзка, от събраните по делото доказателства се доказва, че с поведението си ищецът е способствал за настъпването на претърпените от него вреди. Такива вреди не биха настъпили, в случай, че пострадалият беше спазил своите задължения при движение и пресичане. Както се посочи(според заключението на съдебната автотехническа експертиза, свидетелските показания, АУАН и НП), процесното ПТП било реализирано, около 09h20min. в светлата част на денонощието, при слънчево време, като лекият автомобил се е движил по посока от запад към изток/към центъра на гр.Г.О./ по свободната част за движение от платното на ул.“П.Цвиков“, а в това време пешеходецът се е движил в лявата част на платното за движение на ул.“П.Цвиков“, по посока към центъра на гр.Г.О., достигайки до ул.“П.Цвиков“№3, пешеходецът предприема косо, вдясно пресичане на платното за движение, като вероятно целта му е била да премине през пешеходния тунел(безспорно е, че в близост не е имало пешеходна пътека, а е имало тротоари). По време на своето движение пешеходецът не е имал пряка видимост към лекия автомобил, тъй като същият се е движил от към гърба му. Според вещото лице, от техническа гледна точка, пешеходецът И., малко преди предприемането на маневрата(косо пресичане вдясно към тунела), е трябвало да се увери, че няма движение от към гърба му и чак след, като се увери, че тази маневра ще протече безопасно, да я предприеме. С оглед изложеното, се установява, че ищецът е нарушил разпоредбата на чл.108 от ЗДвП -

пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банкета на пътното платно, както и разпоредбата на чл.114 от ЗДвП, съгласно която на пешеходците е забранено: 1.да навлизат внезапно на платното за движение; 2.да пресичат платното за движение при ограничена видимост. Правото на пешеходеца при пресичане на пътното платно е абсолютно на специално очертана или неочертана с маркировка върху пътното платно, но сигнализирана с пътен знак пешеходна пътека, като това право се упражнява при спазване на правилата на чл.113 и чл.114 от ЗДвП. Ако пешеходецът е нарушил правилата на чл.113 и чл.114 от ЗДвП е налице съпричиняване . Така, съдът намира, че с това свое противоправно поведение, което също е пряка и непосредствена причина за произлезлите вреди, е допринесъл за настъпване на вредоносния за него резултат, като е улеснил настъпването на причинените му травматични увреждания. Размерът на това съпричиняване се определя от съда на 20%, доколкото, все пак водачът на автомобила е следвало да бъде внимателен и предпазлив при управлението на МПС, с оглед възможността от нарушена видимост и преминаващи пешеходци. Наличието на причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпването на противоправния резултат е предпоставка за приложението на разпоредбата на чл.51 ал.2 от ЗЗД. При определяне степента на съпричиняване, съдът съпоставя тежестта на нарушението на деликвента и това на увредения, като по този начин определя действителния обем, в който всеки един от тях е допринесъл за настъпване на ПТП. В настоящият случай, съдът приема, че поведението на пострадалия, не е тъждествено с това на лекия автомобил, доколкото преимуществено за настъпване на ПТП вина има водача, който е нарушил задълженията, регламентирани в чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП(всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да създава опасности и пречки за движението, не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществени вреди), като се има предвид че вменената отговорност на водачите на МПС за осигуряване безопасността на движението по чл.20 ал.2 от ЗДвП е значително завишена спрямо тази на другите участници в движението. В този смисъл съдът приема, че дължимото обезщетение на ищеца за причинените и болки и страдания, вследствие нанесеното и телесно увреждане е в размер на 4000.00лв.(при съпричиняване от страна на пострадалия ищец -20%). С оглед на това, съдът намира предявеният иск с правно основание чл.432 ввр. чл.429 ал.3 от КЗ за основателен и доказан до размера от 4000.00лв., като в останалата му част до пълния предявен размер от 10000.00лв., същият следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Основателен се явява и искът(в тази си част искът не е оспорен) за сумата 80.00лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в направени разходи за лечението(фактура№1011/29.11.2019г. - 30.00лв.; фискален бон от 16.10.2019г. - 50.00лв. – листи 16, 17 от делото), в резултат на ПТП от 14.10.2019г. Същата сума следва да бъде заплатена в полза на ищцата от ответното дружество.

Няма спор, че отговорността на застрахователя е обусловена от тази на прекия причинител на ПТП. При действието на КЗ(2016г.), с оглед изричната разпоредба на чл.409 от КЗ застрахователят дължи законната лихва за забава върху дължимото застрахователно обезщетение след изтичане срока по чл.405 от КЗ, който препраща към чл.496 ал.1 от КЗ или срокът за заплащане на обезщетението е три месеца от поканата по чл.380 от КЗ, която в случая не се спори, че е получена от застрахователя. Безспорно е също, че по общите правила за деликта и съгласно чл.84 ал.3 от ЗЗД, делинквентът се счита в забава от деня на непозволеното увреждане. Съгласно изричната уредба, обаче дадена в чл.429 от КЗ относно съдържанието на договорните задължения по договора за „Гражданска отговорност“ следва да се приеме, че по силата на законово

установеното ограничение дължимата от застрахователя в полза на увреденото лице законна лихва, се начислява от момента, посочен в чл.429 ал.3 от КЗ. С други думи, отговорността на прекия причинител за лихви, считано от датата на непозволеното увреждане съществува, но същата(по силата на КЗ) се поема от застрахователя от един по-късен момент, в който му е станало известно настъпването на застрахователното събитие, т.е. не е налице законова възможност в тежест на застрахователя да се възложат и лихвите за времето от увреждането до уведомяването му за това. Именно в този смисъл е нормата на чл.429 ал.2 т.2 от КЗ, според която в застрахователното обезщетение се включват само лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл.429 ал.3 от КЗ(посочени са две условия, ограничаващи размера на претенцията за лихви: -тя да не надхвърля рамките на застрахователната сума/лимити на отговорността/; -да се начисли от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430 ал.1 т.2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна). Горните изводи не могат да се игнорират от правилото на чл.497 ввр. чл.496 от КЗ. Тези норми установява отговорността на самият застраховател за плащане на законни лихви, върху дължимо обезщетение, която отговорност е резултат от неговата собствена забава. Тази лихва не е обусловена от поведението на делинквента, нейният размера вече не е част от застрахователната сума, и не може да бъде ограничаван от размера на последната, съобразно чл.497 ал.3 ввр. чл.492 от КЗ. При изложените изводи законната лихва за забава, която следва да се присъди на увреденото лице-ищец върху определеното обезщетение е от датата на сезиране на застрахователя – 01.06.2020г. При разглеждане на иск по чл.432 от КЗ е ирелевантно как тази законна лихва се разпределя като отговорност в отношенията между застрахования и застрахователя. В случая обаче, доколкото лихвата е претендирана с исковата молба от 02.09.2020г., с оглед диспозитивното начало именно от тази дата следва да се присъди законната лихва върху сумата 4000.00лв.(присъденото обезщетение за неимуществени вреди), считано от датата на завеждане на исковата молба – 20.10.2021г. до окончателното и изплащане, както и по реда на чл.162 от ГПК на сумата 460.00лв., представляваща компенсаторна лихва върху сумата 4000.00лв. за периода: 02.09.2020-20.10.2021г. Следва да бъде отхвърлен иска за присъждане на компенсаторна лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди за периода: 02.09.2020-20.10.2021г. от 460.00лв. до пълния предявен размер от 1150.00лв.

При този изход на делото на основание чл.78 ал.1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовата страна разноски, съразмерно на уважените искове в размер на 373.95лв.(заплатена ДТ по чл.1 от Тарифата за ДТССГПК, възнаграждение за вещо лице).

Съгласно чл.38 ал.2 от ЗА, в случаите по чл.38 ал.1 от ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение, и съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36 ал.2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати. Осъщественията от пълномощника-адвокат на ищеца защита се изразява в изготвяне на искова молба и процесуално представителство в две съдебни заседания, като е поискано присъждане на възнаграждение. В тази връзка и съгласно чл.7 ал.2 т.2 от Наредба№1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в полза на адв.Михаил М.М. от САК следва да бъде присъдена сумата 560.00лв., представляваща адвокатско възнаграждение, която да се заплати от ответното дружество.

Ответникът претендира присъждането на разноските по делото, като представя списък по

чл.80 от ГПК(заплатени възнаграждения за вещи лица – 475.00лв.; разноски за свидетел - 10.00лв. и юрисконсултско възнаграждение). По отношение на юрисконсултското възнаграждение приложение намира чл.37 ввр. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ ввр. чл.78 ал.8 от ГПК. В този смисъл съдът определя възнаграждение за юрисконсулт в размер на 250.00лв. При отхвърляне на иска/исковете, ищецът може да бъде осъждан за разноски, на основание чл. 78 ал.3 от ГПК(съразмерно на отхвърлените искове). По този начин, в полза на ответното дружество следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 437.86лв., които да му бъдат заплатени от ищеца И..

Водим от изложените съображения и на основание чл.258 и сл. от ГПК, чл.7 ал.2 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД с ЕИК****, със седалище и адрес на управление: гр.София-1172, район „Изгрев“ ж.к.“Дианабад“ бул.“Г.М.Димитров“№1, представлявано от Изп.директор Б. Г.И., Изп.директор Р.В.М. и Изп.директор Ж.С.К., ДА ЗАПЛАТИ на ИЛК. Т. ИЛ. с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.**** ет. I ап.2: сумата 4000.00лв./четири хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди(претърпени болки и страдания от страна на ИЛК. Т. ИЛ.), вследствие реализирано ПТП на 14.10.2019г. от Н. ИВ. П. – виновен водач на лек автомобил „Ровер 216 Витес“ с ДК№****, който риск е покрит със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, обективирана в полица№BG/30/119000075430 със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба - 20.10.2021г до окончателното и изплащане.; сумата 460.00лв./четиристотин и шестдесет лева/, представляваща мораторна лихва за забава върху сумата 4000.00лв. за периода: 02.09.2020г.-20.10.2021г.; сумата 80.00лв./осемдесет лева/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени разходи за лечението, в резултат на ПТП от 14.10.2019г., от Н. ИВ. П. – виновен водач на лек автомобил „Ровер 216 Витес“ с ДК№****, който риск е покрит със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, обективирана в полица№BG/30/119000075430 със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба - 20.10.2021г до окончателното и изплащане; сумата 373.95лв./триста седемдесет и три лева и деветдесет и пет стотинки/, представляваща направените разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от страна на ИЛК. Т. ИЛ. с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.**** ет. I ап.2, против „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД с ЕИК****, със седалище и адрес на управление: гр.София-1172, район „Изгрев“ ж.к.“Дианабад“ бул.“Г.М.Димитров“№1, представлявано от Изп.директор Б. Г.И., Изп.директор Р.В.М. и Изп.директор Ж.С.К., за обезщетение за неимуществени вреди(претърпени болки и страдания от страна на ИЛК. Т. ИЛ.), вследствие реализирано ПТП на 14.10.2019г. от Н. ИВ. П. – виновен водач на лек автомобил „Ровер 216 Витес“ с ДК№****, който риск е покрит със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена със „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, обективирана в

полица № BG/30/119000075430 със срок на покритие: 09.01.2019г.-08.01.2020г., в останалата част от 4000.00лв. до пълния предявен размер от 10000.00лв.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от страна на ИЛК. Т. ИЛ. с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.**** ет. I ап.2, против „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД с ЕИК****, със седалище и адрес на управление: гр.София-1172, район „Изгрев“ ж.к. „Дианабад“ бул. „Г.М.Димитров“ №1, представлявано от Изп.директор Б. Г.И., Изп.директор Р.В.М. и Изп.директор Ж.С.К., за компенсаторна лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди за периода: 02.09.2020-20.10.2021г. от 460.00лв. до пълния предявен размер от 1150.00лв.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД с ЕИК****, със седалище и адрес на управление: гр.София-1172, район „Изгрев“ ж.к. „Дианабад“ бул. „Г.М.Димитров“ №1, представлявано от Изп.директор Б. Г.И., Изп.директор Р.В.М. и Изп.директор Ж.С.К., ДА ЗАПЛАТИ на адв.М.М. М. от САК, с ЕГН*****, със служебен адрес: гр.София ул. „Дякон Игнатий“ №4 ет. II ап.7, сумата 560.00лв./петстотин и шестдесет лева/, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ИЛК. Т. ИЛ. с ЕГН*****, с постоянен и настоящ адрес: гр.Г.О. ул.**** ет. I ап.2, ДА ЗАПЛАТИ на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО ДАЛЛБОГГ: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД с ЕИК****, със седалище и адрес на управление: гр.София-1172, район „Изгрев“ ж.к. „Дианабад“ бул. „Г.М.Димитров“ №1, представлявано от Изп.директор Б. Г.И., Изп.директор Р.В.М. и Изп.директор Ж.С.К., сумата 437.86лв./четиристотин тридесет и седем лева и осемдесет и шест стотинки/, представляваща направените разноски по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от получаване на съобщението до страните, че е изготвено и обявено.

Да се изпрати препис от решението на страните.

Съдия при Районен съд – Горна О.: _____